

Leč přes to v našem případě, nelze povolití navrhovanou exekuci bez svolení ministerstva zemědělství, protože v platebním výměru, který je exekučním titulem, vykázané pojistné bylo předepsáno za dobu od 1. I. 1933 do 30. IV. 1934. Stalo se tedy aspoň z části splatným dříve než 2 léta před podáním exekučního návrhu, který k soudu knihovnímu došel 30. V. 1935. Pojistné splatné před 30. V. 1933, nebyvši do 2 let knihovně zajištěno, nepožívá již zákonného zástavního práva na nemovitosti a nepožívalo by přednosti před náhradou za příděl ve smyslu § 33 přídělového zákona. Soud ovšem nemůže jednotně v platebním výměru za celou dobu vykázané pojistné dělití podle toho, zda se stalo splatným před, či po 30. V. 1933 a nutno tedy, když platební výměr sám je nerozlišuje, stran celého pojistného v platebním výměru vykázaného vyžadovati svolení ministerstva zemědělství k povolení navržené exekuce.

Nelze ovšem přisvědčiti též názoru rekursu, že by bylo s odvoláním na ustanovení § 85 kn. zák. povolití záznam práva zástavního, když nebylo předloženo svolení ministerstva zemědělství, ježto pro žádost za vklad nuceným zřízením zástavního práva neplatí ustanovení § 85, odst. 3, 1. věta knih. zák., ježto exekuci k zajištění záznamem práva zástavního lze povolití jen na návrh k tomu směřující (rozh. ze 24. XI. 1908 R II 917/8 Gl. U. 4597) a mimo to tu nejsou předpoklady §§ 35, 38 a §§ 26, 27 knih. zák., ježto zajisté jedna scházející veřejná listina, totiž svolení ministerstva zemědělství, nemůže býti nahrazena jinou listinou, totiž vykonavatelným platebním výměrem pojišťovny. Je také zřejmo, že prvý soud právem nedbal prohlášení vymáhající strany, že si svolení ministerstva zemědělství dodatečně opatří, ježto nelze použití ustanovení § 88 knih. zák., když prvopis listiny ještě v době podání žádosti ani neexistoval.

Právem tedy prvý soud pro nedostatek průkazů svolení ministerstva zemědělství s poukazem na ustanovení § 7 záborového zákona exekuční návrh zamítl a soud rekursní proto rekursu nevyhověl a napadené usnesení potvrdil.

(Rozhodnutí vrchního soudu v Brně ze dne 25. října 1935 č. j. R I 365/35. Dr. Jan Konečný.

Z rozhodnutí nejvyššího soudu ve věcech trestních (zák. č. 108/33.)

K důkazu omluvitelného omylu osobou odpovědnou za zanedbání povinné péče (§ 6, odst. 5. zák. o ochr. cti) postačuje, byly-li dokázány objektivně takové okolnosti, pro které uvedené neb sdělené skutečnosti mohly býti každým člověkem průměrných vlastností při normální bedlivosti důvodně pokládány za pravdivé.

Z důvodů nejvyššího soudu:

S hlediska zmatku podle č. 9b, § 281 tr. ř. namítá zmateční stížnost soukromých žalobců, že, vychází-li se ze skutkových zji-

štění rozsudku, že obžalovaný inkriminovaný článek nepsal, nečetl a do tisku nedal, nemůže obžalovaný tvrditi, že článek uveřejnil ve veřejném zájmu a že tudíž nebyl oprávněn nastoupiti důkaz omluvitelného omylu. Tvrdí zmateční stížnost, že předpokladem beztrestnosti pro omluvitelný omyl jest, aby určitá osoba, která skutečnost sdělila, byla ohledně této skutečnosti v omylu, ona znala takové okolnosti, pro které sdělení mohla důvodně pokládati za pravdivé. Nezná-li však soud vůbec osobu, která onu skutečnost sdělila, nemůže přezkoumati, zda důvod vylučující trestnost pro omluvitelný omyl je dán po stránce subjektivní.

Námítkám těmto nelze při právním posouzení případu, o jaký jde, přiznati oprávnění.

Nutno vycházeti ze skutkového zjištění rozsudku, že pisatelem článku byla osoba třetí od obžalovaného odlišná — neznámý pisatel — a že článek byl otisknut v periodickém tiskopise, při čemž obžalovaný jako odpovědný redaktor se provinil způsobem vytčeným v § 4 tiskové novely. Předpis § 6, odst. 5. zákona č. 108/33 Sb. z. a n. stanoví, že, byl-li trestný čin proti bezpečnosti cti spáchán obsahem tiskopisu, a je-li tu některý důvod vylučující trestnost ve smyslu ustanovení předchozích odstavců téhož paragrafu, není trestna ani osoba odpovědná za zanedbání povinné péče při vydávání tiskopisu. Neosobní znění tohoto ustanovení — »je-li tu některý důvod, vylučující trestnost« — jakož i podstata trestné zodpovědnosti odpovědného redaktora za zanedbání povinné péče při vydávání tiskopisu připouští výklad tohoto zákonného ustanovení jen v ten smysl, že v případě, kdy se odpovědný redaktor, proviniv se zanedbáním povinné péče, dovolává beztrestnosti z důvodu omluvitelného omylu, je důkaz ten považovati za provedený, dokáže-li odpovědný redaktor objektivně aspoň takové okolnosti, pro které uvedené neb sdělené skutečnosti mohly býti každým člověkem průměrných vlastností při normální bedlivosti důvodně pokládány za pravdivé. Subjektivní přesvědčení pisatele — neznámého — o pravdivosti uvedených neb sdělených skutečností nepadá v tomto případě na váhu.

Stejně s hlediska objektivního, nutno posuzovati i otázku, zda bylo uvádění nebo sdělování skutečností, o jaké šlo, ve veřejném zájmu.

Jen tento výklad umožňuje jeho praktickou použitelnost. Při stanovisku zastávaném stěžovateli musel by odpovědný redaktor, zanedbavší povinnou péči, chtěl-li by býti beztrestným, buď provést důkaz pravdy, při němž na subjektivní stránce vůbec nezáleží, buď by musel vypátrati a soudu oznámiti pisatele urážlivého článku a porušiti tak po případě redakční tajemství, nebo konečně proti skutečnosti převzíti za pozastavený článek přímou zodpovědnost podle obecných ustanovení trestního zákona a vyloučiti tak použití § 4 tiskové novely. Že výklad zákona vedoucí k takovým důsledkům neodpovídá jeho duchu a účelu, je na bíle dni.

(Rozhodnutí nejv. s. ze dne 28. února 1936, č. j. Zm I 1309/35.)